

Un refugi

Alba Ruiz Bautista

Avui he llegit un llibre sobre la muntanya on es va escriure. I això pot ser literal o figurat. He pensat en com d'aleatori és néixer als cims o a les valls i en com d'animals som encara. El més salvatge de tot és que vivim com si no.

M'he cremat les galtes i he provat de buscar-me les arrels. He escrit sobre els arbres de fulla perenne i he pensat que a vegades ens hi assemblem. Tots podem plorar de riure, sabeu? Sentim més enllà del que imaginem. Quan s'apropa un perill s'encén un foc ben endins com un avís que ens alerta. I ho nota abans el cos que el cap. Abans les mans, la llengua, l'estómac. Amb l'amor passa semblant i tampoc, tampoc val enganyar-se a un mateix.

He mirat amunt i he vist el cel diferent, com si fos la pupil·la de tot allò que no entenem i ens mira. He enumerat les coses que ens diem sense dir-nos i de debò que crec que totes descansen al mateix lloc. També m'he imaginat les coves on s'amagaven aquells i on encara s'escapen aquells altres. Sabeu? Tots tenim un refugi, i a vegades, fins i tot podem convertir-nos en el d'algú.

I, com diu la cançó, la sospita és la primera forma de fe que existeix. Perquè sí, un llamp fa por, com escoltar-se a un mateix, però és la premonició més universal.

Com es fa per desarrelar una idea? He caminat sobre el gel i he pensat en l'aigua i els núvols, recordo que de petita provava d'espitar-los, però mai els veia acostant-se prou al mar. D'on plou? Em feia aquesta classe de preguntes. Avui he provat d'imaginar en quin tram del riu viuria jo ara si la vida fos un viatge cap al mar, com si els corrents ens entrenessin per escollir un destí un cop desemboquéssim lliures per fer-ho. Ens he vist nedant en totes direccions i no feia por.

Em cordaré la jaqueta que venta. Penso que el fred se'ns queda al cos i ens cala com per recordar-nos que hi ha estat, quan ja no el sentim. I el fred quan és de veritat, també crema. Fa fum. Penso que s'assembla a la llum quan és de nit, que per molt petita que sigui els ulls s'hi adapten i per això hi veiem i trobem la manera d'entendre'ns encara que es faci fosc. Això passa amb algunes persones també, que se'ns queden. Als braços, a l'espatlla, a les orelles. (...) »

Un refugi. Fotografia de Carla Bartomeu Castells.